

OBODARAJANJE

Zgodbica:
Loti se odloči za prijaznost

Zadnji del pravljice za otroke

piše: Pavla Klíner

Bil je eden od tistih petkov. Zdelo se je, kot da zadnje ure pouka ne bo nikoli konec. Loti je v pričakovanju vikenda počasi upadala zbranost. Kot robot je v zvezek zapisovala besede, ki jih je učiteljica pisala na tablo. Končno je zazvonil odrešilni zvonec. Otroci so planili na noge in začeli pospravljati šolske potrebščine. Po razredu se je razširil glasen ropot, učiteljica pa je medtem z močnim glasom govorila: »Lepo se imejte čez vikend in ne pozabite ponoviti snovi. Naslednji teden gremo s snovjo naprej, saj nimamo časa ponavljati.« Vsi so slišali, kaj je povedala, vendar pa takrat v petek to nikogar ni posebej zanimalo.

Loti je iz razreda odhajala med zadnjimi. Še preden je stopila do vrat, ji je učiteljica rekla: »Loti, prosim pridi sem.« Loti je kar malo presenetil poziv učiteljice, vendar je brez strahu stopila do nje. Učiteljica ji je nato dejala: »Včeraj so bili pri meni v šoli Amalijini starši. Povedali so, da se Amalija naslednji teden vrne nazaj k pouku. Bolezen je dobro prebolela in nima nobenih posledic.« Loti se je zelo razveselila besed učiteljice in s tisto otroško poštenostjo je dejala: »A res? Fino!« Tudi učiteljica se je nasmehnila in nato nadaljevala: »Amalija je iz bolnišnice poslala pismo, ki so mi ga izročili njeni starši. Dejali so še, da naj se ti v njihovem imenu zahvalim za tvoje pismo Amaliji, ki si jim ga pustila v nabiralniku. Izvoli njeno pismo. Si ga vesela?« »Ja, seveda sem ga vesela. Hvala!« Loti se je s pismom v roki, ki ga je držala na vso moč, da ga ne bi izgubila, poslovlila od učiteljice in odšla iz razreda. V garderobi je pismo odložila na omarico, da ga je imela med oblačenjem ves čas na očeh. Odkorakala je iz šole in sklenila, da bo pismo prebrala šele doma. Ko je prišla do šolskega igrišča, obljube ni mogla več držati. Sesedla se je na klopec in hitro odprla rumeno kuverto, na kateri je bilo z velikimi črkami napisano »ZA PRIJATELJICO LOTI«.

»Ojla Loti!

Mami mi je izročila tvoje pismo in ne morem ti povedati, kako sem bila vesela, da si se spomnila name! V bolnišnici ni tako slabo, veš. Sedaj, ko nimam več krčev in vročine, se lahko tudi igram z drugimi otroki. Čeprav nobena igra ni tako dobra kot takrat, ko se igram s tabo, veš. Takoj, ko sem se počutila malo bolje, sem se začela spraševati, kje si in kaj počneš. Še najbolj pa, če bova še vedno takšni prijateljici, kot sva bili. Ko sem dobila tvoje pismo in ga prebrala, sem vedela, da bova ostali najboljši prijateljici. V tistem trenutku sem bila takooooo vesela, pa čeprav sem v bolnišnici! Tudi meni je zelo žal, da sva se skregali in ti ne zamerim tvojih besed. Saj koza je čisto simpatična žival, kajne? Vesela bom, če bova lahko kmalu šli na sladoled ali pa na tortico. Zdravniki pravijo, da bom že čez nekaj dni lahko šla domov. Hura! Komaj čakam, da te vidim in da gremo na potep s Flokijem. Zelo, zelo te imam rada in zares te pogrešam! Tvoja Amalija«

Lotijin srček je kar naenkrat postal mirnejši in lažji, saj je vedela, da bo vse v redu. Amalija ni več jezna nanjo, nesporazum sta zgladili, zdravje njene prijateljice se hitro izboljšuje in kmalu bosta spet nerazdružljivi. Ali si sploh lahko želi še kaj lepšega? »To je najlepši petek v mojem življenju,« je sklenila sama pri sebi. Pismo je pazljivo zložila in ga spravila v predal torbe ter zapela zadrگو.

Počasi se je odpravila domov in za pot porabila skoraj dvakrat toliko časa kot običajno. Nekoliko hitreje je hodila le mimo slaščičarne, kjer ji je pred dvema tednoma iz korneta padla kepica jagodnega sladoleda. Ko je prišla domov, je nekaj malega pojedla, na hitro pregledala programe po televiziji, nato pa odšla v sobo, iz torbe vzela matematični zvezek in začela ponavljati snov. Ni vedela, zakaj to počne, saj ji običajno v petek po šoli kaj takega ni prišlo niti na misel. Zdelo se ji je, da je spet vse v redu in nič ji ni bilo težko.

Čez čas sta domov prišla oče in mama. Mama jo je vprašala: »Kako si, srčece moje? Kako je bilo v šoli?« Loti je odgovorila: »Super, res super!« Oče in mama sta se spogledala in oče je pristopil do nje ter jo vprašal: »Kaj pa počneš?« Dejala mu je: »Ponavljam matematiko. Učiteljica nam je nekoč dejala, da prej ko snov ponovimo, več si zapomnimo.« Očeta so presenetile te besede, saj je v petek po šoli običajno na vso moč delal računalnik, Loti pa je bila povsem zatopljena v igranje različnih igrice, ki jih med tednom ni smela igrati. Dejal je samo: »No, živemu človeku se pa res vse zgodi.« Ko je zapuščal njeno sobo, mu je Loti dejala: »Imaš prav, oči,« nato pa se je posvetila ponavljanju snovi. Bila je vesela in polna energije. Nestrpno je čakala, da mine vikend in se začne šola, ko se bo spet videla s svojo najboljšo prijateljico.

